

veel oma lopsepõlvest mõnda argvüksi pigistus, kus mul ihukarvad püsti tõusid, kui niisugusti jutusti kuulsin, mis meie waimo sel ael kõige rohkemast jooddawad, kui suu emarinnast võerdub. — Teadstn paljo kent-sakaid Tihawere rahva suus likuwaid lugusi, kuida mõningad mehed iljal õhtul kiriko kõrtist koos tulles siin paigas viirastusti näinud. Ühele oli kodufäija kui tuline sik matuse aast üles lennanud ja pilwe al koledast mekerdanud ja kostis mekerdamine kui wana Krappiveski Kate naermine; teisel oli üks pik walge fuju haua peal seisnud ja sõvmeaga teda ähwardanud. Kolmas kuulis koledat wingumist surnu kabelist, ja nägi surno vealuu, mis tuld suust välja purškas; neljas leidis lähhärtsarvilise oina matusewäravast, võtis elaja sarvist kinni ja tahtis koowia, kus oinas kui koeratutikas temata jälgil läis. Seal tulsi neile ühest aia mulgust üle ronida ja kaas sa imet nääd? kui mees waštovikuwa oina peale tagasi waatas, paisus oinas äkitselt heina saado suruuseks ja silmad põlesid temal kui tulikesed peas. Mehile jäitis oina ja pistis putkama, et põibo tubakastotiga tülik põueks ärafanteed. — Aga kuulduid viirastusti oli künnapord rohlem kui nähtud, ja igapord lisati jutule tööndi seda peale, et wora laumont kiriko-õpetaja, kes enne Wollenit armetit pidanud, et üksi tüki oma silmaga näinud, ja kindlas uelsus palvega huksumata öövõteraid koos oli saatnud. Ja Sarametsa wanal herral olnud bõsel teed läies ika laengis püs kaasas

ja hõbetkuulid taaskus walmis, miéga — kuida igamees teab — kodufäijale ja libahundile walo wõib anda. Tihawere kõrtist tulejate nähtud ja kuulduid lugusi usun mina ja ei taha mite küünervõrra neist mahasalata, oga nende nähtud kujud ja kuulduid heälitsemised ei tulnud mite kiriko aialt waid kõrtisi wiina-pudelist, kust nurjatumad kodufäijad meeste pähe kerlisid ja seal silmade ette osusid. Sellesarnalist petust nääme, kui inimene raske palawiko käas jampib, kus temal uimases peas sündinud mõted kõik otsekui wäljaaspoolsed juhtumised silma ees seisavad. Mõnda näab joobnut mees wiina-viirastusti, ja arglane rumal oma fartuse warjusi, mis hirm silma ette sünitanud. Mis endisest Tihawere õpetajast ja Sarametsa wana herraast räägiti, neid faktikuid on rahva wale tuulest ilmale toonud. — Aga kui meie elav waim ükskord oma kehaks nimetatut warjofue seljast on wõtnud, siis lennab ta libliku kombel Isa koos tagasi, ja ei tu'e jal enam üürilest paika waatama, kus teda paar sõõmawahet wangis oli peetut — sest pikemaks ei tohi seda aequaliko unenägo igawese aea wasto mite arwata. Et mullaist võetut põrmul pärast surma enam rända: ega liikumist ei wõi olla, seda oskab rumalamgi äraarwata; — sellse pärast, sobrad! — mis kodufäijatest ja nende sarnalisteist räägitakse, se on üsna selge wale. Kui kentsakas ennemuistene jut wõib lugu kül naisjakombel teil räägitavaks olla, aga idelikumat sest kellegile ei tohi tulla.